

#1

Piraat

#3

Tiamo

Raadseel

(Antwoord: S)

#5

Pastoor

baard

#4

#6

Waar is de schat?

#8

Colofon

Copyright © 2023 Tiamo Pastoor
Auteur: Tiamo Pastoor

Omslagontwerp: Tiamo Pastoor
Illustraties: Tiamo Pastoor
Vormgeving binnenwerk: Tiamo Pastoor
Uitgave: MijnBestseller.nl

Kinderboek (Fantasy, Piraten, Roman, Interactief)
ISBN 9789403674223
NUR 280

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

nietdathetuitmaakt.nl
rodepanda.com
tiamo@rodepanda.com

Piraat Raadselbaard

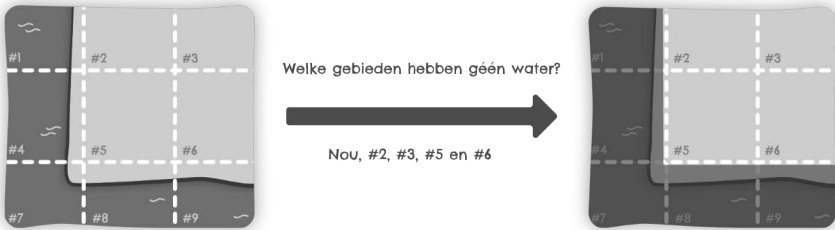
Tiamo Pastoor

*“The line separating good and evil passes not
through states, nor between classes, nor between
political parties either—but right through every
human heart.”*

Hoe werkt dit boek?

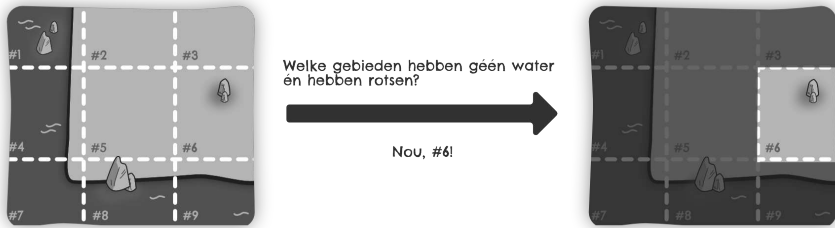
Aan het begin van dit boek zit een grote *wereldkaart*. Het heeft twintig gebieden met allerlei eigenschappen.

Tijdens het lezen worden bijzondere *plekken* genoemd. Zoals de plek van een grote schat. Ook krijg je langzaam *hints* over deze plek, zoals (niet echt): “de schat ligt *niet* in het water!”

Sommige hints zijn meteen duidelijk, voor andere moet je zelf langer nadenken. Maar altijd vertellen ze dat je een paar gebieden kan *afstrepen*.

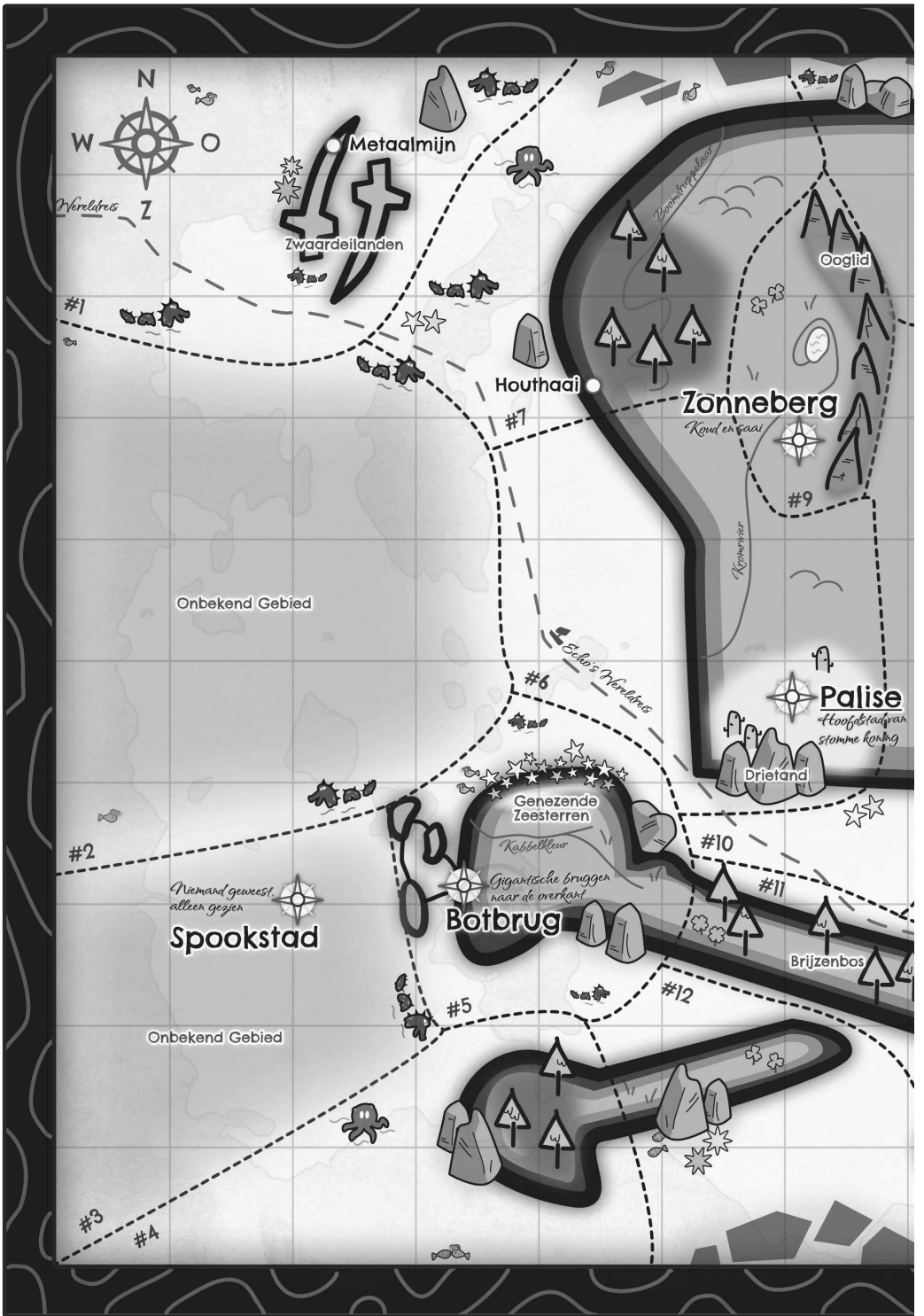
Tijdens het lezen kan je dus ontrafelen waar deze plekken zijn! Onthoud de hints, combineer ze, en probeer het enige gebied te vinden dat past bij *alle* hints.

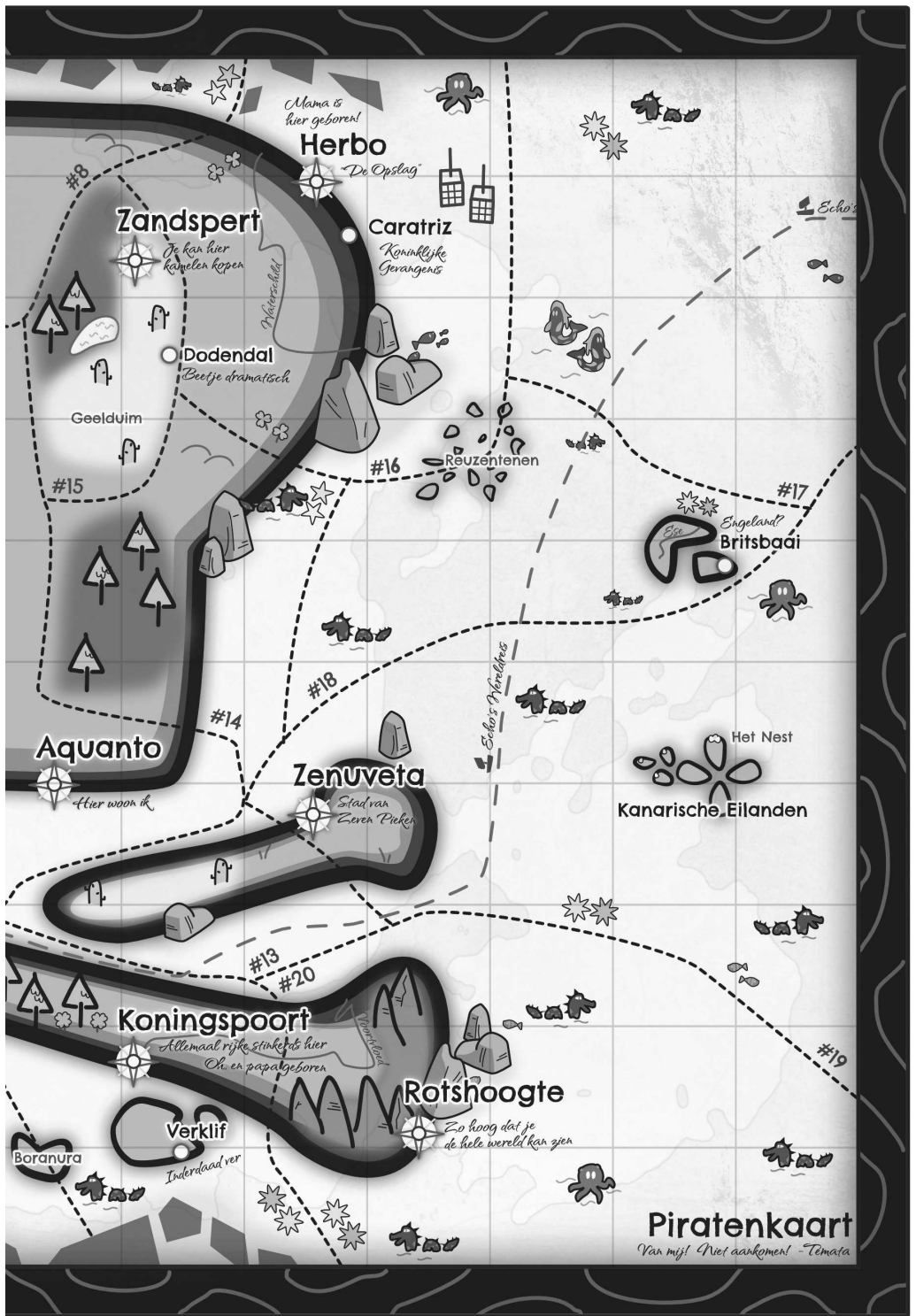

Kan je Temata verslaan en de geheimen eerder ontdekken?

Opmerkingen:

- De wereld is rond! Dus de linkerrand zit als het ware vast aan de rechterrand, en de bovenrand aan de onderrand.
- Een gebied ligt *naast* een ander gebied als ze een *grens delen*. Bijvoorbeeld, #20 ligt naast #3, #11, #13, #16, #17 en #19.
- Achterin dit boek zitten nog meer kaarten, maar die zijn minder belangrijk.

Herbo

Mama is hier geboren!

De Opslag

Zandspert

Je kan hier kamelen kopen

Caratriz
Koninklijke Gerangens

Dodendal

Beetje dramatisch

Geelduim

Reuzentenen

Echobai

Aquanto

Hier woon ik

Zenuveta

Stad van Zeren Priken

Het Nest

Kanarische Eilanden

Koningspoort

Allemaal rijke stinkende hier
Ok, er papageboren

Rotshoogte

Zo hoog dat je de hele wereld kan zien

Verklif

Inderdaad ver

Boranura

Piratenkaart

Van mij! Niet aankomen! -Tamará

Wist je dat ...

Dit boek een eigen *soundtrack* heeft? Zoek naar Piraat Raadselbaard Soundtrack. Het zijn een paar instrumentale nummers.

Als ik verhalen schrijf, bedenkt mijn hoofd automatisch liedjes. Mocht hier ooit een musical of film van komen, dan is dit de achtergrondmuziek. Je kan het bijvoorbeeld aanzetten terwijl je leest!

Wil je meer vinden over deze wereld? Of andere werelden die ik bedenkt? Zoek dan op mijn naam: *Tiamo Pastoor*.

De schat

HOOFDSTUK 1

Stel je voor.

Je ouders komen thuis, diep in de nacht.

Ze zijn lang weggeweest. *Te lang*. Deze keer hadden ze tenminste niet de suffe oppasser op je afgestuurd waarvan je niks mocht. Het blijft maandenlang alleen zijn.

Maar je weet waarom.

Hiervan hebben ze jaren gedroomd. Hier hebben ze hun hele leven naartoe gewerkt. Maandenlang op zee, verre eilanden, allemaal voor het beloofde goud.

Je wordt wakker van de luide klap tegen de tafel. Van het gegiechel alsof je ouders nog baby's zijn. En je weet: *ze hebben de schat eindelijk gevonden*.

Je loopt op je tenen naar het licht buiten je slaapkamer. Je vingers vouwen om de deur, je durft maar met één oog te kijken.

Een donkerbruine kist druipt de eettafel tot een zwembad. Zwarte metalen randen houden de versplinterde planken bij elkaar. En aan de voorkant hangt een gouden slot, versierd met prachtige tekeningen van enge zeewezens.

Je kan het niet laten. Je rent de slaapkamer uit en gooit je armen om moeders buik, je gezicht tegen de ruwe huid van je vader, die je eerst haatte maar nu hebt gemist.

Een klik. Een zware sleutel klettert op de grond.

Vader pakt de deksel van de schatkist met een brede glimlach. “Vanaf nu wordt alles anders, meid. Anders. En beter. *Wij* zijn nu de grootste piraten. *Wij* hebben genoeg goud om overal te wonen. *Wij* kunnen alles doen.”

“Echte piraten!” schreeuw ik. “Stelen, liegen, vechten, kapen! Deze schatkist hebben we van iemand *gejat*, toch?”

“Eh, ja, zoiets.”

Moeder geeft hem een zoen op de wang en pakt de andere kant van de deksel. De scharnieren piepen. Ze gooien de kist helemaal open.

En hij is ook helemaal ... leeg.

Het raadsel

HOOFDSTUK 2

Mijn ouders hangen verslagen tegen de muur. Ze zijn al een half uur stil. Mijn handen gaan langs de kist, binnenkant, buitenkant, het slot. Maar er zijn geen verborgen onderdelen, geen trucjes die de schat toch laten verschijnen. Het is een lege, verrotte kist, met vijf zeesterren eraan vastgeplakt.

Moeder zucht. Ze trekt haar paardenstaart alle kanten op. “Ik weet *zeker* dat de schatkist vol zat toen we hem vonden.”

“Ongelooflijk. Hoe kunnen we zó stom zijn?” Vader slaat met zijn vuist een gat in de houten muren. “Ik *voelde* de kist lichter worden. Maar ik dacht dat het normaal was. Als je al het zand eraf veegt, wordt zo’n ding lichter.”

Moeder trekt hem omlaag. “Het is gebeurd. We moeten nu uitvogelen waar we de inhoud zijn kwijtgeraakt.”

“Wat heeft het voor zin?” Vader leunt weer tegen de muur en blaast een lange lok zwart haar uit zijn gezicht.

“Waarom zeg je dat?” Moeder pakt zijn hand. “We lossen dit op, zoals we altijd doen. Morgen vertrekken we meteen.”

Nee. Niet alweer. Ik prop mezelf tussen hen in.

Vader kijkt weg. “We hebben nooit iets opgelost. Zie jij een schat? Zie jij een huis dat *niet* in elkaar stort? We zijn al vijftien jaar op zoek, Mende, *vijftien jaar.*”

“Dat je nu fouten maakt, betekent niet dat het nooit gaat lukken. Alleen de piraat die opgeeft ... ” Moeder kijkt opzij.

“... zal het nooit lukken.” Ik glimlach zo breed als ik kan. Volgens mij zie ik er zo alleen maar eng uit.

“Mag ik mee? Ik ben een piraat!” Ik sla op mijn borst.

“Liegen tot je barst, stelen met je hart, vechten voor het zwart!”

“Geen sprake van,” zegt vader meteen. “We hebben twee vijandelijke schepen moeten overwinnen. We hebben gevochten met het Monster van Loch Ness, hoewel dat achteraf een megakrokodil met een bochel bleek. Toen vochten we met een écht zeemonster die de schat leek te bewaken. We kwamen in een hevige draaikolk die je het idee gaf dat de Zeegod weer leefde!”

Pap, je geeft me nu juist héél veel zin om mee te gaan. Woeste draaikolken? Monster van Loch Ness? Zou de Kraken ook echt bestaan? Die wil ik wel bevechten! Ouders aan mijn zij. Vuurbaard aan mijn zij.

“Bovendien gaan we niet meer weg. Het is klaar nu. We zijn niet gemaakt om een grote schat te vinden.”

“Wel vinden. Niet thuisbrengen.”

Vader tuit zijn lippen. “Wrijf het er maar in.”

Hij lacht en kietelt mijn zij. “Hè, Temata, altijd maar zo betweterig, altijd zo precies. Vertel maar, hoeveel zeesterren heb je geteld terwijl we wegwaren?”

Blijf dan. Ik heb je gekietel gemist. Die zeesterren kunnen we samen tellen.

“Vijf miljoen en veertien,” zeg ik zelfverzekerd. Het zijn er eigenlijk maar vijf. En als ik dat denk, weet ik al dat mijn ouders weer weg moeten.

Ik loop terug naar de schatkist. *Zeesterren*. “Pap, je zei dat je zand eraf moest vegen? Waar lag de schatkist precies?”

“Op het eiland Boranura, precies zoals we dachten. In het hart van het eiland, diep in de grond. Met hulp van onze vrienden bij de Piratenraad konden we hem uitgraven. We hebben hem al die tijd zelf vastgehouden en bewaakt.”

“Hoe ... komen er dan zeesterren op?” Ik draai de kist tot mijn ouders ze alle vijf hebben gezien.

Moeder springt op en pakt haar vergrootglas. “Deze zeesterren zijn niet van hier. Die van ons hebben vijf armen. De soort met acht armen vind je alleen in diepere wateren.” Ja, du-huh. Moet ik alles uitleggen?

Haar ogen zijn eieren. “De schatkist moet zijn verwisseld.”

Vader blijft zitten. “Perfect. Nu weten we *hoe* we erin zijn geluisd. Wat verandert dat?”

“Iemand van onze groep moet de kisten hebben omgewisseld met eentje die er perfect op lijkt.”

“Iemand uit de Piratenraad is een valse piraat? Nou zeg, had ik nóóit gedacht.” Wanneer mag ik die Piratenraad nou eens zien? Zulke geweldige dieven wil ik ontmoeten.

Maar ik wil ook een schat. Wat is een piraat zonder schat? Niks. Een verdwaald mens op een bootje. Geen *echte* piraat.

Ik pak vaders hand. Hij staat met tegenzin toe dat ik zijn hele arm optil. “Kom op, pap. Dit laat je niet gebeuren! Je laat niet over je heen lopen! We moeten *onze* schat terugkrijgen. We gaan op avontuur, lekker liegen, stelen, kapen, vechten, totdat we die slechterik pakken!”

“Goed geprobeerd, Temata, maar ik blijf hier zitten.”

Ik trek en trek, maar hij meent het echt. Moeder draait me om. “Lieverd, pak je kaart erbij. Kan je uitzoeken waar die zeesterren wél vandaan komen?”

Ik ren meteen naar mijn kamer. *Zak het anker! Dat doet moeder nou altijd als ze me even weg wil hebben!* Vlak voor mijn deur bevries ik en spits mijn oren.

“Kom op, Antoro, wat is het ergste dat kan gebeuren?”

“We zijn weer maanden op reis en we vinden alsnog niks.”

“Dus? Maanden op zee. Maanden op avontuur. Maanden in de zon, tussen de natuur.”

“Mende, ik ga slapen. Het is laat. Het was een lange reis. Laat onze meid ook maar slapen.”

Als ik voetstappen hoor, draai ik geruisloos mijn slaapkamerdeur open en sluip naar binnen. Ik grijp snel mijn kaart van het bureau en spring in bed.

Een hartslag later staat moeder voor me. “Geef maar hier, ik zoek het wel uit. Slaap lekker, schat. Droom maar over een schatkist die gevuld is.”

Ik heb die kaart toch niet nodig. *Twintig gebieden. Zeven met achtpuntige zeesterren. Twee waarvan we niks weten.* Ik probeer mijn ogen open te houden, het raadsel nu meteen op te lossen. Maar vermoeidheid wint het en gooit me in een diepe slaap.

Het avontuur

HOOFDSTUK 3

Als ik wakker word, schijnt zonlicht al door de gaten in mijn houten dak. Zes lades staan open van mijn kast, die scheef hangt omdat één van de vier poten mist. Toen ik ging slapen stonden er maar drie lades open.

Maar dat betekent—

Ik spring uit bed en ren de woonkamer in. Er is niemand. De schatkist is ook weg, vervangen door een briefje.

Een briefje. Een briefje?!

Ze zijn weer verdwenen. Zonder gedag. Zonder een knuffel. Zonder oppas. Alleen een stom briefje over dat ze me gaan missen en welk gebied ze nu weer gaan ontdekken.

Maar vader wilde niet meer weg. En ik wilde mee. Waarom zouden ze dit doen? Ik háát mijn ouders. Oké, ze liegen en bedriegen, dus ze zijn wel échte piraten. Maar ik haat ze.

Ik grom en verfrommel het papiertje. Zelfs verkreukeld zie ik nog dat dit *niet* moeders handschrift is. Snel vouw ik het briefje glad en spreid het over tafel.

“De echte schat ligt níet in het bos.”

Hij's de zeilen! Deze moet eruit zijn gevallen, toen ze de schatkist weer meenamen. Wie steelt er nou een schat en laat meteen hints achter? Sommige piraten zijn echt dom zeg.

In gedachten zie ik alweer de kaart. *Vijf gebieden hebben bos. Die kunnen we afstrepen.*

Maar mijn ouders weten dit niet. En waar zijn ze? Waarom hebben ze zelfs geen *briefje* achtergelaten deze keer?!

Dat is makkelijk. Ze gaan naar de Piratenraad om die verrader te vinden. Dat moet wel. Het enige probleem, en dit is best een groot probleem, is dat ik géén idee heb waar de Piratenraad is.

Dat is niet gek. Ze zijn geheim, stiekem, altijd op de vlucht voor agenten van de koning. Elke maand lopen ze door de stad en roepen dingen als “*Alle piraten van de straten*”, waarom mijn ouders heel hard lachen, want dat is wel de laatste plek waar je een piraat zou vinden.

Als iedereen wist waar ze bleven, bestonden ze allang niet meer. Maar nu vind ik dat even heel stom. Heel, heel stom.

Maar waar de raad ook is ... mijn ouders hebben hun schip nodig om daar te komen. Ik ren terug naar de slaapkamer. Mijn kaart gaat in een buidel, bij mijn kompas, vergrootglas, en flessen water.

Ik spring door het gapende gat achterin ons huis en plof op de houten paden. Deze hele stad staat op het water, de huizen op dikke palen een meter boven de golven. De enige manier om ergens te komen is via een stel houten planken en bruggen, kriskras tussen de huizen door.

Ik sla linksaf. Mijn sprongen slaan twee of drie planken over. Mijn buurjongen springt opzij en belandt in het water. Ik heb geen tijd om *sorry* te zeggen.

Ik sla rechtsaf. Deze brug hangt aan touwen en wiebelt heen en weer, omdat we ineens een paar meter omhooggaan. Als ik erop spring, besluit de vrouw aan de andere kant om de brug te verlaten en eventjes te wachten. De touwen knarsen en kraken, maar houden mijn stampende voeten, alle zevenenveertig stappen, tot ik de overkant bereik.

Ik kijk uit op mijn hele stad. En vooral op de haven, waar het schip van mijn ouders nog steeds staat, en elf andere schepen. Het beweegt op en neer, maar ik weet niet of het al los is. Iemand loopt gehaast over de voorkant. Ik kan dit halen—als ik hard ren, als ik héél hard ren.

Zodra mijn voet de eerste plank naar beneden vindt, voelt het ook meteen nattigheid. Ik glijd uit en val op mijn rug, de lange afdaling als een hobbelige, pijnlijke glijbaan.

Eenmaal beneden stormt iedereen op me af, handen uitgestoken, vragend of het goed gaat. Ik knik, voel of mijn rug nog heel is, en ren door.

“Mam! Pap! Klem het roer! Ik kom eraan!”

Mijn schreeuw galmt door de haven en komt terug in mijn oren. Hun schip herken ik uit duizenden. Het is de enige zonder versieringen, de enige met maar één mast en één zeil.

De enige met een haast zwarte kleur die eerder licht van de zon lijkt af te pakken, dan dat hij straalt en glimt zoals de koningsschepen.

Maar het is ook de enige met gekleurde rozen op de achterkant, door moeder verzameld op de vele reizen.

En het heeft tenminste niet zulke stomme namen als die van de koning. Ik mompel ze tegen mezelf terwijl ik langs ren. *De Overwinnaar? De Varende Vijand? De Schone Vrouw? Wie noemt z'n schepen nou zo?*

“Wacht op mij!” Ik schop een ton aan de kant. Het levert me vooral zere tenen op en laat me alsnog struikelen over de volgende ton. Ik koprol, ontwijk twee mannen die een paal dragen, en glijd over een nat stuk steen tot ik ons schip ‘*Het Avontuur*’ bijna aanraak.

Ik zie wat ik al veel eerder had moeten zien.

Het schip hangt nog vast. Maar de enige persoon die druk bezig is met *Het Avontuur*, en me plotseling streng aankijkt, heeft een houten been.

Geen van mijn ouders heeft een houten been.

Piraat Taartbaard

HOOFDSTUK 4

Ik roep omhoog: “Je staat op het verkeerde schip!”

“Is dat zo, klein, klein meisje?” Hij kijkt op me neer, zijn mond een streep. Blijkbaar zorgt een houten been ook voor een houten humeur. Zijn kleding is netter dan alles dat je op dit schip gaat vinden. Gouden knopen over een glimmend wit shirt, sieraden uit zijn mouwen en broekzakken alsof ze niets waard zijn. *Elf knopen. Achttien sieraden.*

“Ja. Dit schip is van mijn ouders. Jij bent niet mijn ouders.”

Hij veegt zijn kleurrijke mouw over de balustrade, waarna hij paniekerig het grijze stof eraf slaat. Hij glimlacht breed. “Ah ja, dan ben ik op het juiste schip! Jouw ouders wilde ik net spreken. Waar denk je dat ze zijn, klein meisje?”

“De Piratenraad.” Ik sla een hand voor mijn mond. Ik mocht het nooit zeggen! En nu heb ik het gezegd!

Hij klimt snel omlaag en ploft naast me op de pier, vinger tegen de lippen. Zijn gezicht lijkt verkeerd, alsof eraan gesleuteld is, alsof het niet echt is. “Sst! Straks horen ze je!”

Ik fluister terug. “Sorry horry.” Piraten zeggen geen sorry! Neem het terug! “Anti-sorry! Driedubbele *niet sorry*. Maar weet jij wel waar ... *de raad* is?”

“Nee.” Hij kijkt droef opzij. “Dit werd mijn eerste keer.”

Zijn vinger tikt tegen de romp, wat enkele zwarte vlokken verf losmaakt. “Denk je ... dat ze op het schip ergens een kaart hebben? Of een hint?”

Ik haal mijn schouders op. “Zou kunnen.”

Mijn handen voelen weer dat ruwe hout en slingeren mijn lichaam omhoog alsof het niets weegt. De man kan me nauwelijks bijhouden. Ik loop het houten hutje in dat bovenop het dek is gebouwd.

Het voelt raar. Gluren tussen de spullen van mijn ouders. Maar waar zijn ze? Waarom zijn ze hier niet?

Ik weet precies wat er ligt in alle kastjes en alle lades. Ik weet dat mijn moeder altijd zeven zee-kristallen meeneemt, eerste lade van links. *Die wijzen ons de juiste weg*, zegt ze dan. *Die brengen ons geluk*, zegt ze als ze dagenlang pech heeft gehad en wat geluk kan gebruiken.

In de doos onder de tafel liggen alle kaarten die vader heeft verzameld, meestal omringd door allerlei lekkernijen die hij stiekem aan boord brengt. Maar geen van die kaarten zegt waar de Piratenraad is.

Dan blijft er maar één ding over. De kast met het slot. Waar ik niet in mocht van mijn ouders.

De man had al hetzelfde idee en tuurt door het slot alsof het een kijkdoos is. Hij kijkt naar mij. “En nu?”

Hij ziet er niet uit als een piraat. Te netjes. Te eerlijk. In hem schuilt geen vuile dief—zeker niet met dat lawaaierige houten been. Maar ja, dit was ook z'n eerste keer, hij weet duidelijk niet hoe het moet.

Ik duw mijn handen in de zij. “Je bent een piraat. Je zoekt een sleutel. Of je vernielt de hele kast. Je draait je *niet* hulpeloos om en vraagt anderen om hulp!”

Hij gromt. “Ja, ja, natuurlijk, ik ben zéker een piraat.”

Een grote, gladde hand verschijnt voor mijn neus. Ik schud hem voorzichtig. “Piraat, eh, Ta, nee, Taran, nee, Taartbaard. Ja, Taartbaard.”

Ik frons. *Zes keer dezelfde letter.* “Vind je de letter ‘a’ nou echt zo leuk?”

“De ‘a’ is het begin van het alfabet! Het staat voor het begin van avontuur, een nieuwe zoektocht! Daarnaast houd ik van taart.” Zijn handen vouwen om de hoeken van de kast en draaien hem heen en weer, totdat hij loskomt van de muur. Hij plaatst het zware ding middenin de kamer.

Vader zei dat piraten hun naam niet zelf kiezen. Dat ze die krijgen van anderen als ze iets belangrijks doen. Wat heeft hij gedaan? De meeste taart opgegeten? De meeste taart in zijn baard gekregen? Hij heeft nauwelijks een baard.

Voordat ik hem kan stoppen, tilt hij de hele kast op, zo hoog als hij kan, en laat hem weer vallen.

De kast slaat kapot. Halve planken vliegen als vuurwerk door de kamer, splinters als de sterretjes die volgen.

Maar dat is niet het enige. Ook de vloer heeft een groot gat erbij. Zo groot dat ik langzaam besef dat ik schuin sta, mijn schoenen wegglijden, en samen met Taartbaard in het gat val.

Een seconde later ploffen we benedendeks. Het is stikdonker en vochtig, want hier is geen zonlicht, geen raam, zeker geen open vuur, en—

Het is hier hartstikke licht.

We kijken elkaar aan. De zeekristallen zijn meegevallen en geven een paarse gloed af. Maar dat is niet het enige. Een stel spiegels, en een gat in de achterkant van ons schip, zijn precies zó neergezet dat zonlicht door deze hele kamer springt. Een kamer die ik voor het eerst zie.

En dat allemaal voor een stapel brieven. *Zeven brieven. Vier lege flessen. Eén schrijfveer.*

Taartbaard rent erop af en pakt ze vast alsof hij een schat heeft gevonden. Als hij de inhoud leest, wordt zijn glimlach snel weer een streep.

“Deze brief bevat alles dat je nodig hebt om de Piratenraad te vinden.” Hij trekt de brief bijna uit elkaar, voordat hij hem in mijn neus duwt. “Al deze brieven zijn leeg!”

Hij stampt bij me vandaan.

Ik voel de brieven; dikker dan ze lijken. Ik bekijk de enveloppen; de bijzondere letters in die bijzondere kleur. *Inkt*. Mijn ouders noemden het soms het zwarte goud. Het was zeldzaam, het was duur, alleen voor de ‘rijken’. Hoe komt een stel piraten aan genoeg inkt voor al deze brieven?

Hijs de zeilen! Natuurlijk! Ik gooi kapotte planken op elkaar totdat ik een trappetje heb. Mijn handen bereiken nét de verdieping boven mij. Met moeite klim ik terug in het hutje.

Het voelt weer als die eerste dag dat ik in het schip mocht. Ik draai het anker los, hang als een aapje aan de touwen totdat ons zeil wind vangt, en duw met mijn rug tegen het stuur totdat we ongeveer richting de zee gaan.

De wind speelt met mijn lange zwarte haren. Ik kijk om me heen. We zijn al een paar meter van de haven. Honderden mensen rennen druk heen en weer, maar hoe lang ik ook kijk, mijn ouders zitten er niet tussen. Ik zal ze vinden. Ze zullen mij Piraat Zoekbaard noemen. Of iets dat beter klinkt.

Taartbaard strompelt uit het hutje en valt bijna over de rand. “Voel jij je ook zo ... ”

Hij recht zijn rug en draait om. De haven wordt al kleiner en kleiner. Zijn armen vallen plat langs zijn lichaam, zijn stem ineens veel hoger. “Wat heb je gedaan!?”

“Geteld. Er zijn maar vijf gebieden waar je makkelijk aan inkt komt. *Gebieden met inktvissen*. Er is geen tijd te verliezen!”

Het kristal

HOOFDSTUK 5

“Ik eis dat je *nu* het schip omdraait!”

Hij wilde toch de Piratenraad vinden? Een schip sturen valt wel vies tegen. Het is makkelijker als het schip—eh—*niet beweegt*. En je vader je handen begeleidt. “Kan ik niet. En ik wil het ook niet.”

Hij loopt naar me toe alsof hij tot mij gaat bidden. “Meisje, klein meisje, vertel mij eens hoe wij in vijf hele gebieden ... die allemaal aan andere kanten van de wereld liggen ... één kleine Piratenraad gaan vinden?”

“Magie. Ik kan toveren. Ze noemen mij de Grote Heks.”

Hij fronst. Vijf tellen heb ik hem, dan breek ik uit in een schaterlach. “Je moest je gezicht zien!”

“Dit is *niet* grappig!”

“Als we langer die brieven bekijken, vinden we vast hints.”

Hij zucht. “Naar welk gebied gaan we nu dan?”

“Degene die het dichtste bij was. Vierendertig kilometer.”

“En hoe weet jij dat in hemelsnaam?”

“Ik kan tover—” Ah nee, die heb ik al gebruikt. “Ik ben de officiële kaarttekenaar van de koning.”

“Je bent een flapuit, dat ben je.” Taartbaard is *saai*.